

ZWAMSTRESS

Als het paddenstoelenseizoen van geen ophouden weet en al het andere werk er onder lijdt. Als dozen met paddenstoelen zich opstapelen in de ijskast en je die week een overvolle agenda hebt. Als je mails krijgt met foto's van paddenstoelen waarvan de afzenders verwachten dat je daar meteen een naam aan geeft (en anders graag de naam van een deskundige!). Als de gemeente van plan is om een stel bomen te kappen van de beste berm bij jou in de buurt en jij je verplicht voelt om actie te ondernemen. Als oostenwind voorspeld wordt of, nog erger, nachtvorst dreigt terwijl je nog een aantal meetnetpunten moet bezoeken. Als je dan ook nog te verstaan wordt gegeven dat je dit keer die verjaardag van vader, tante of zuster echt niet kunt overslaan (dat deed je vorig jaar ook al), en de redactie van Coolia mailt dat ze jouw stukje graag een week eerder willen hebben. Dan zou het kunnen zijn dat je op zo'n moment last krijgt van zwamstress. Want dat wat je puur voor je lol doet en helpt om je hersens leeg te maken en alles van je af te laten glijden, heeft een lelijk bijeffect gekregen. Zwamstress ontstaat door een combinatie van te veel paddenstoelen en te weinig vrije tijd. Je hoofd loopt om en in plaats van te genieten, ga je piekeren over hoe je je leven de komende weken nog verder kunt vereenvoudigen en hoe je je werktijd tot het absolute minimum kunt terugbrengen. Van dergelijke dilemma's kun je behoorlijk last hebben, terwijl je omgeving het volstrekt niet serieus neemt: 'Ach, jij ook altijd met die paddenstoelen!' Het zou natuurlijk veel beter zijn als het andersom was: de buitenwereld die jouw aandoening ernstig opvat en jij die kan ontspannen in het besef dat familie en vrienden in de paddenstoelentijd niet op jou rekenen. Wat hierbij zou helpen is als de medische wereld zwamstress serieus zou nemen. Neem het voorbeeld van ME of Chronisch Vermoeidheid Syndroom. Dat is een vage, maar nare kwaal waarvan de lijders er aan pas enige rust kregen toen doktoren inzagen dat ze weliswaar geen oorzaken konden vinden, maar dat de klachten niettemin onloochenbaar waren. Dat moeten we met zwamstress toch ook kunnen bereiken? Het zou toch mooi zijn dat als je niet op een vergadering verschijnt en iemand vraagt waar die Chrispijn is, de voorzitter alleen maar het woord zwamstress hoeft te noemen en alle aanwezigen begrijpend knikken. Om het zover te krijgen zullen er artikelen moeten komen in medische tijdschriften, lobbyen bij de vereniging van huisartsen, zorgen voor vragen in de Tweede Kamer. Maar ja, alleen al hieraan denken zorgt voor acute zwamstress.

En dat zal nog wel erger worden in 2008. Vooral bij mensen die op een of andere manier betrokken zijn bij de organisatie van jubileumactiviteiten voor het honderdjarig bestaan van onze vereniging. Hoe dat moet aflopen, weet ik niet. En dat is als einde van een column een beetje onbevredigend. Maar ik ga er toch een punt achter zetten, wat u begrijpt wel wat er anders bij mij op de loer ligt: Zwamstress!

DOOR ROB CHRISPIJN